

Проблемне навчання як засіб розвитку студентів-медиків

Бачинський Р. О.

Харківський національний медичний університет, м. Харків

В сучасних умовах розвитку суспільства вимоги до функції навчання постійно зростають. Суспільство потребує людей, що уміють творчо мислити, вирішувати поставлені перед ними завдання, тому навчання не може обмежуватися передачею простої суми знань. Не менш важливим завданням є формування системного мислення студента в процесі навчання. Серед існуючих методичних підходів цим задачам найбільш відповідає проблемне навчання [Перегуда І., 2014].

Проблемне навчання — це розвиваюче навчання, оскільки мислити людина починає лише тоді, коли у нього є потреба щось зрозуміти. Така потреба більш за все виникає в умовах проблемного навчання. Головне при здійсненні проблемного навчання — проаналізувати зміст, щоб виявити в ньому проблеми, а потім збудувати їх у порядку підпорядкування один одному. У цьому випадку використання проблемного навчання набуває властивість системності, що дуже важливо для розвитку мислення [Малафійк І. В., 2009].

Для того щоб відшукати учбову проблему, необхідно проаналізувати зміст, а для аналізу змісту, треба передусім розкрити його структуру, тобто виділити елементи змісту і зв'язки між ними, а також внутрішньооб'єктні зв'язки з попередніми і подальшими темами.

Етапи здійснення проблемного навчання.

Ознаки учбової проблеми наступні:

- наявність проблемної ситуації;
- готовність суб'єкта до пошуку рішення;
- можливість неоднозначного шляху рішення.

Їх можна вважати умовами здійснення проблемного навчання.

Існують наступні етапи здійснення проблемного підходу:

Перший. Підготовка до сприйняття проблеми. На цьому етапі проводиться актуалізація знань, які потрібні для того, щоб студенти могли розв'язати проблему.

Другий. Створення проблемної ситуації. Це найвідповідальніший і складніший етап проблемного підходу, який характеризується тим, що студент не може виконати завдання, поставлене перед ним

викладачем, за допомогою наявних у нього знань і повинен доповнити їх новими. Студент зобов'язаний усвідомити причину цього утруднення. Проте проблема має бути посилюююю.

Третій. Формулювання проблеми — це підсумок виниклої проблемної ситуації.

Четвертий. Процес вирішення проблеми. Він складається з декількох етапів: а) висунення гіпотез; б) побудова плану рішення для перевірки кожної гіпотези; в) підтвердження або спростування гіпотези.

П'ятий. Доказ правильності обраного рішення, підтвердження його, якщо можливо, на практиці [Автомонов П. П., 2008].

Таким чином, головним етапом в проблемному навчанні є створення проблемної ситуації різними способами. При проблемному навчанні змінюється методика проведення зайняття викладачем, який повинен мати уміння вести дискусію на занятті.

УДК 37.04

Суб'єкт–суб'єктні відносини в інноваційній педагогічній системі

Бірюкова Т. В.

ВДНЗУ «Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

В освіті під інноваціями розуміють спосіб або засіб розвитку освіти, який спрямований на розробку, створення та поширення нових освітніх технологій, організаційних форм навчання і управління.

Для багатьох існуючих інноваційних педагогічних систем можна виділити спільні закономірності, а саме:

- залучення суб'єктів до спільної діяльності;
- дослідницька діяльність викладачів, студентів;
- індивідуалізація суб'єктів і функцій спільної діяльності;
- отримання нових форм і педагогічних практик діалогу між викладачами та студентами.

В інноваційній педагогічній системі відносини між суб'єктами здійснюються як партнерство. У нових технологій висока ефективність навчального процесу з'являється на основі суб'єкт–суб'єктних відносин. Недарма В. О. Сухомлинський зауважував, що «навчання — це не механічна передача знань, це надзвичайно складні людські взаємини!»

У процесі модернізації системи освіти актуальним питанням залишається питання побудови стосунків між викладачем та студентом